

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501

Ügyszám: 76/2010/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

487/2010. (XII. 1.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ képviselő útján 2010. február 14-én előterjesztett **panaszát** a 2010. december 1-jén tartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Dabasi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2010. február 14-én a Testület elektronikus panaszbejelentő formanyomtatványán terjesztette elő panaszát, amelyet 2010. február 17-én, postai úton, aláírásával ellátva is megerősített, és amelyhez csatolta a képviselőnek adott meghatalmazását is.

1) A panaszos beadványában a 2010. február 7-én, T. községben történt eseményekkel összefüggésben adja elő sérelmeit. Elmondása szerint 2010. február 6-án este hét és félnyolc között telefonon hívta őt gyermeke azzal, hogy fekete ruhába öltözött emberek kergetik őt és társait lámpákkal az erdőben. A panaszos kérdőre vonta fiát, hogy miért tartózkodik az erdőben, amire válaszul a fiú elmondta, hogy három társával együtt fát szedni indult. Azt, hogy pontosan hol tartózkodnak, a fiú nem tudta meghatározni. A panaszos autójával fia segítségére akart sietni, de tehetetlennek érezte magát, hiszen azt sem tudta melyik irányba induljon el. Főlhívta ugyanakkor az unokaöccsét, hogy hozza a terepjáróját, amivel könnyebben lehet az erdőben közlekedni, és induljanak megkeresni a fiukat. Az unokaöccs

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

azt tanácsolta, várjanak, amíg kiderül, hogy merre induljanak, miközben a panaszos több alkalommal, 5-10 percenként hívta a fiát, hogy megtudja, hol találják őket. Többször előfordult az is, hogy a panaszos fia nem vette föl a telefont. Az egyik ilyen alkalom oka – mint utólag kiderült – az volt, hogy üldözőik éjfél körül utolérték őket, és nem engedték, hogy telefonáljon. Később a panaszos fia jelentkezett, és elmondta, hogy 4-5 fekete ruhás személy üldözte őket, de az eseményeknek több szemtanúja is volt, akik közül néhány személyt fel is ismert. Üldözőik viperával bántalmazták, és arccal lefelé, a hóban hasra fekvésre kényszerítették őket, továbbá fenyegetőztek. Amikor az egyik fiatal kérte üldözőit, hogy vigyék őket a rendőrségre, azt válaszolták, hogy ők maguk a rendőrök.

2010. február 7-én 0 óra 14 perckor értesítette a panaszos a helyi körzeti megbízottat a történetéről, és kérte, hogy intézkedjen a fia védelmében. A rendőrtől azonban azt a választ kapta, hogy az este programja volt, éppen akkor ért haza, és ha probléma van, a panaszos tegyen feljelentést. Ennek közlése után a rendőr letette a telefont. Szinte azonnal csörgött ugyanakkor a panaszos unokaöccsének telefonja, akitől a rendőr a történetéről érdeklődött.

Rövid idővel ezután, amikor a panaszos újra beszélt a fiával, a fiú már meg tudta határozni, hogy társaival együtt hol tartózkodik, ezért a panaszos az unokaöccsével elindult értük. Kb. éjjel 1 órakor értek haza.

A panaszos a fentiek alapján kéri a Testületet, hogy a történetekkel összefüggésben kezdjen vizsgálatot, mivel meggyőződése, hogy a körzeti megbízott mulasztást követett el azzal, hogy a telefonálás nyomán nem intézkedett.

2) A panaszos képviselője a Testület tisztázó kérdéseire válaszolva a beadványt utóbb az alábbiakkal egészítette ki.

Az események során a panaszos a körzeti megbízott mobilszámát hívta, amelyet maga a rendőr adott meg neki is és másoknak is a 2009. február 23-án történt kettős gyilkosság után. A panaszos a telefonjáról csak egyszer indított hívást a rendőr elérése érdekében. Az események sorozatában a panaszos az intézkedést akkor kérte a rendőrtől, amikor a fiától már megtudta, hogy hol van, és tudott leírást is adni az elkövetőkről. A fiúk közül az egyiknek voltak látható sérülései, ezekről utóbb láttelep készült, amelyet a panaszos képviselője a Testület kérése ellenére nem tudott bemutatni.

3) A képviselő 2010. március 9-én elküldte továbbá a panaszos fiának és két társának jogi képviselőjük útján a Dabasi Rendőrkapitányságra 2010. február 17-én előterjesztett feljelentését. Az irat a panaszos által sérelmezett eseményekkel összefüggésben az alábbi releváns információkat tartalmazza.

A panaszos fia társaival 2010. február 6. napján 19 óra körüli időpontban indult el a közeli erdőbe tűzifát szedni. Eközben arra lettek figyelmesek, hogy megjelenik egy piros színű jármű, amitől megijedtek és szaladni kezdtek befelé az erdőbe. Kb. 3 percig futottak, majd megálltak, szétnéztek, és miután úgy hallották, mintha utánuk kiabálnának, újra futásnak eredtek. A hóban több mint 1,5-2 km-t futottak, amikor utolérték őket. Üldözőik fenyegetőztek, illetve a panaszos fiát bántalmazták is, szabadságuk korlátozása mintegy 35 – 40 percig tartott. A feljelentés nem tér ki arra, hogy az események során a panaszos fia vagy valamelyik társa bárkivel is telefonon vette volna fel a kapcsolatot.

4) A panaszos unokaöccse a Testület munkatársa által telefonon feltett kérdésekre 2010. március 24-én elmondta, hogy a panaszos a körzeti megbízottat az éjjeli órákban hívta, a hívás időpontját 10-11 óra körülre tette. Határozottan állította továbbá többszöri kérdésre is, hogy a hívás idején a panaszos fia már otthon volt – azt mondta, ez „100 %” –, és a beszélgetés végén a kérdésre visszatérve újra azt felelte, a fiúk már otthon voltak, amikor a panaszos a körzeti megbízottat felhívta.

A panaszos unokaöccse szerint a panaszos a telefonbeszélgetés során azt közölte a körzeti megbízottal, hogy a fiát megverték, amire válaszul a rendőr azt javasolta, vetessenek fel látéletet és tegyenek feljelentést. Az unokaöcs nem emlékszik arra, hogy a panaszos kérte volna a rendőrt, hogy jelenjen meg a helyszínen. Később a panaszos már nem kereste a rendőrt, ellenben a rendőr felhívta a panaszos unokaöccsét és érdeklődött a történetekről, majd ugyanazt tanácsolta, amit korábban a panaszosnak.

5) Tekintettel arra, hogy a panaszos és fia, valamint a panaszos és a rendőr közötti telefonforgalmazásból egyértelműen eldönthető az események kronológiai sorrendje, ám a Testület nem jogosult ezt az információt a szolgáltatótól kikérni, 2010. október 18-án a megkereste panaszos képviselőjét annak érdekében, hogy a panaszos a szolgáltatótól kérjen kimutatást a 2010. február 6-án 19 órától február 7-én hajnali 2 óráig terjedő időszakra.

6) Miután a panaszos képviselője a megkeresésre nem adott választ, 2010. november 2-án a Testület tanácsadója telefonon kereste meg a panaszost, és arra kérte, hogy a panasz alapjául szolgáló események idejére, egészen pontosan a 2010. február 6-án 19 órától február 7-én hajnali 2 óráig terjedő időszakra kérjen a mobilszolgáltatójától részletes híváslistát annak érdekében, hogy a Testület eljárásában egyértelműen bizonyítható legyen: az ügyben érintett rendőr alezredest a panaszos még azt megelőzően értesítette-e telefonon a fia sérelmére elkövetett bűncselekményekről, hogy a fiú hazaért volna. A panaszos a beszélgetés alkalmával ígéretet tett arra, hogy a kérésnek eleget tesz.

Mivel a mobilszolgáltató tájékoztatása szerint az ilyen jellegű kérések teljesítése másfél-két hetet vesz igénybe, 2010. november 18-án a Testület tanácsadója újra hívta a panaszost annak érdekében, hogy a híváslista beszerzéséről tájékoztatást kérjen.

A panaszos a tanácsadónak előadta, hogy nem volt ideje a híváslistát megkérni a szolgáltatótól, egyúttal szavá tette, hogy nem érti, a Testület miért csak a rendőr magatartását vizsgálja, és miért nem a fia sérelmére elkövetett bűncselekmény körülményeit igyekszik felderíteni. A tanácsadó tájékoztatta a panaszost a Testület eljárására irányadó hatásköri szabályokról, és arról, hogy beadványa alapján a panasz eljárás keretében kizárólag a körzeti megbízott tevékenysége vizsgálható (mivel eddigre a rendelkezésre álló adatokból világossá vált, hogy a panaszos fiának állítólagos bántalmazói között rendőrök nem voltak). A panaszos ezt követően jelezte, hogy mindezek ismeretében nem kíván a Testület eljárásának folytatásához segítséget nyújtani.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez is. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) A Dabasi Rendőrkapitányság vezetője 2010. március 9-én kelt válaszlevelében arról nyújtott tájékoztatást, hogy a rendőrségnek nincs információja arról, hogy a panaszos fiának üldözői között rendőrök is lettek volna. A panaszban név szerint említett K. r. alezredes a Dabasi Rendőrkapitányság bűnügyi osztályvezetője, a körzeti megbízott pedig F. r. ftzls., erről a helyi lakosok is tudomással bírnak. Mindkét említett rendőr T. községben lakik. A panaszos az említett események során K. r. alezredessel beszélt annak saját tulajdonú mobiltelefonján.

2) K. r. alezredes az eseményekkel összefüggésben 2010. február 8-án hivatalos feljegyzést készített, amelyben leírta, hogy egy D. városi lakos (B. G.) feljelentést tett lopás bűntette elkövetésének megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen. A feljelentésben az érintett jelezte, hogy a bűncselekmény elkövetése után a helyszín közelében tetten érték a panaszos fiát és annak barátait.

Az eset előzményeként az alezredes megjegyzi, hogy 2010. február 7-én éjfél utáni időpontban telefonon értesítette őt a panaszos arról, hogy a fiait falopáson tetten érték és bántalmazták ismeretlen személyek. Mivel a rendőr a hívás előtt 5 perccel érkezett haza egy baráti összejövetelről, közölte a panaszossal, hogy amennyiben a fiai sérelmére bűncselekményt követtek el, tegyenek az ügyben feljelentést.

2010. február 7-én a Dabasi Rendőrkapitányság ügyeletes tisztjétől érdeklődött, hogy az eset kapcsán történt-e rendőri intézkedés, amelyre az ügyeletes tájékoztatta, hogy az Örkényi Rendőrőrs beosztottai intézkedtek a falopásnál.

Ezt követően 2010. február 8-án reggel, munkába menet találkozott a panaszossal, aki közölte, hogy aznap teszi meg a feljelentését az Örkényi Rendőrőrsön.

A nap folyamán az alezredes felvette a kapcsolatot az Örkényi Rendőrőrs parancsnokával, aki kérdésre elmondta, hogy valóban megjelent a rendőrőrsön a panaszos, de csupán az intézkedő rendőrök adataira volt kíváncsi, majd miután nem kapta meg azokat, távozott, és közölte, hogy feljelentését a Katonai Ügyészségen teszi meg.

Az alezredes feljegyzése szerint a fentiek alapján szükséges tisztázni az elkövetők kilétét, és amennyiben feljelentésüket nem teszik meg, úgy a falopással kapcsolatos kihallgatásuk során pontosítani, hogy a sérelmükre követtek-e el bűncselekményt.

3) Az Örkényi Rendőrőrs beosztottai, T. r. törm és D. r. őrm. 2010. február 6-án tett intézkedésükről az alábbi tartalommal készítettek jelentést. Az említett napon 20 óra 40 perckor jelentek meg a T. község erdőterületnél, ahonnan falopásról érkezett bejelentés. A bejelentő elmondta: az esti órákban értesítették telefonon, hogy erdejéből fát lopnak. A rendőrök szemügyre vették a közelben kivágott és feldarabolt fákat. A bejelentő, B. G. elmondta, hogy az elkövetők már szállítottak el a kivágott fából, és a nyomokból arra lehetett következtetni, hogy a fát T. község irányába vitték. A tulajdonos a kár pontos összegére vonatkozóan később kívánt nyilatkozni. A kivágott és feldarabolt akácfáról a helyszínen fényképfelvétel készült.

4) Az Örkényi Rendőrőrsön szolgálatot teljesítő J. r. fhdgy. 2010. február 8-án kelt jelentésében az alábbiakról számol be.

A fent megjelölt napon megjelent az Örkényi Rendőrőrs épületében a panaszos, aki kérdésre elmondta, hogy fiát szombaton, azaz 2010. február 6-án este ismeretlen személyek bántalmazták a T. község környéki erdőben. Elmondta továbbá, hogy a fia állítása szerint az elkövetők fekete ruhát viseltek, valamint, hogy tudomása szerint rendőri intézkedés is történt az ügyben. Kérte, hogy a rendőr adja meg neki az aznap szolgálatot teljesítő rendőrök nevét.

A főhadnagy tájékoztatta a panaszost, hogy az általa kért adatok szolgálati titkot képeznek, azokat nem áll módjában vele közölni. Felvilágosította továbbá, hogy ezen adatokat csak egy másik eljáró hatóság megkeresésére adhatják ki. Végül felszólította a panaszost, hogy amennyiben bűncselekmény elkövetéséről van tudomása, tegye meg feljelentését.

A panaszos válaszul közölte, hogy a helyi hatóságokban nem bízik, ezért a Katonai Ügyészséghez fog fordulni. További kérdésre elmondta, hogy fia sérüléseiről jelenleg orvosi iratokkal nem rendelkezik, vizsgálata még tart a helyi rendelőintézetben.

A rendőr felszólította a panaszost, hogy amennyiben fiát valóban bántalmazták, tegye meg feljelentését, aki azt válaszolta, hogy még meggondolja a dolgot, egyelőre nem kíván feljelentést tenni. A panaszos ezek után távozott.

Mintegy fél órával később megjelent a rendőrőrsön a bejelentő, aki feljelentést tett a panaszos fia és társai ellen, mivel 2010. február 6-án az esti órákban mintegy 6 m³ akác tűzifát kivágtak, majd azt megkísérelték eltulajdonítani a T. község erdőrészből. Elmondta, hogy az esettel összefüggésben rendőri intézkedést is kért, azonban ekkor még nem tudta azt, hogy kik lehetnek az elkövetők. A kiérkező járőrrel megszemléltek a kivágott fát, majd a bejelentő jelezte, hogy felméri a károkat és ezután teszi meg feljelentését. A járőr távozása után a területet körbejárva nyomokat vett észre, amelyeket hosszú időn át követett, így talált rá a panaszos fiára és társaira, akiket – mivel eltévedtek – kivezetett a területről, és megígérte a panaszos fiának, hogy a történetekről az apjával is beszélni fog.

13 óra 30 perckor megjelent a Rendőrőrsön K. J., aki elmondta, hogy 13 óra körüli időben megjelent nála a panaszos, valamint egy ismeretlen személy, akik őt és családját életveszélyesen megfenyegették, ezért zaklatás miatt feljelentést tett.

15 órakor a bejelentő telefonon bejelentette, hogy a panaszos fia több személy kíséretében megjelent K. J. családjának házában, ahol ő is tartózkodott, és életveszélyesen megfenyegették őket, valamint követelték, hogy adja ki a fekete ruhások nevét, mert minden bizonnyal ők az egy évvel ezelőtt elkövetett emberölés elkövetői. Erélyes fellépésüknek köszönhetően a fenti személyek a rendőrök kiérkezésekor már távoztak a helyszínről.

5) A rendőrség a Testületnek megküldött iratokhoz csatolta B. G. és K. J. sértettek feljelentéséről felvett jegyzőkönyveket. Ezek részletes tartalmi ismertetésétől a Testület ugyanakkor eltekint, mivel a panasz elbírálásával összefüggő releváns információt nem tartalmaznak. A jegyzőkönyvekből annyi tartozik a panaszügyhöz, hogy bejelentő – K. J. mellett – egy erdész és két biztonsági őr (tehát nem rendőrök) társaságában indult a panaszos fiának és társainak nyomába.

6) K. r. alezredes 2010. március 9-én készített kiegészítő jelentésében az alábbiakról számol be.

2010. február 6-án 19 órától kezdődően baráti névnapra összejövetelen tartózkodott feleségével. Onnan éjfél körül távoztak és mintegy 10 perc alatt értek haza. Ezt követően nem sokkal csörgött saját tulajdonában álló mobiltelefonja, és egy idegen számot jelzett ki. Miután felvette, egy férfihang bejelentkezés nélkül közölte, hogy ebből nagyon nagy baj lesz. A rendőr visszakérdezett, hogy miről van szó, és ki hívja, mire a hívó fél a panaszosként azonosította magát, és megismételte, hogy nagy baj lesz. A rendőr újra kérdezte, hogy mi a probléma, mire a panaszos előadta, hogy a fiát az erdőben elkapták és elverték, és ebből a rendőrnek is gondja lesz, mivel látta őt nemrég a K. község felé vezető úton, és biztos benne, hogy köze van a dologhoz. A rendőr kikérte magának a feltételezést, és közölte, hogy egy névnapra összejövetelen volt, amit követően a feleségével kocsikázott kb. 10 percet, de nincs tudomása arról, hogy az este folyamán mi történt a panaszos fiaival. A panaszos közölte, hogy ezt nem hagyja annyiban, amire a rendőr azt válaszolta, hogy ne is hagyja, amennyiben sérelem érte a fiait, menjen a rendőrségre és tegyen feljelentést. A rendőr kérdésére, hogy kik bántották a panaszos fiait, először a bejelentőt, majd az erdészeket említette. Újabb kérdésre, hogy milyen sérüléseik keletkeztek a fiúknak, elmondta, hogy nem tudja, de a lényeg az, hogy nem kellett volna őket megverni. A panaszos – ugyancsak kérdésre – végül azt is elmondta, hogy unokaöccsével már hazavitték a fiúkat. A rendőr ekkor ismét közölte a panasossal, hogy tegyen feljelentést, majd elkészöntek egymástól.

Ezt követően az alezredes telefonjáról felhívta a panaszos unokaöccsét, akivel a 2009 márciusában történt tragédiát követően cseréltek telefonszámot. Megkérdezte, hogy mit tud az esetről, illetve hogy a panaszos tőle tudja-e a rendőr telefonszámát. Az unokaöcs azt mondta, pontosan nem tudja mi történt, mivel az esetről nem volt jelen, továbbá, nem ő adta meg a számot. Utalt továbbá arra, hogy egy utcában lakik az alezredessel, és már látta otthon a kocsiját, amikor a panaszoshoz indult, és erre a körülményre panaszos figyelmét is felhívta.

A rendőr kérdéseire, hogy mi történt a panaszos fiával és társaival, a panaszos unokatestvére azt válaszolta, hogy nem tudja, mert ahányan vannak, annyiféleképpen beszélnek, de állítólag megverték őket. Azt nem igazán tudja, kik voltak a bántalmazók, nem látott továbbá a fiúkon különösebb sérüléseket, az egyikük kezén van horzsolás. Jelezte továbbá, hogy voltak a helyszínen rendőrök, akik biztosan leírták, amit tapasztaltak.

2010. február 7-én reggel az alezredes havat lapátolt a háza előtt, amikor odament hozzá a panaszos, és kulturált hangnemben elnézést kért az éjszakai zavarásért, továbbá közölte, hogy csak azért merete felhívni olyan késői időpontban, mert tényleg látta az autóját és gondolta, hogy még nem alszik. Jelezte továbbá, hogy megy Ö. városba, és megteszi a feljelentését.

A jelentésében az alezredes megjegyzi, hogy 2010. február 7-én, telefonon hívta a Dabasi Rendőrkapitányság ügyeletét is, hogy történt-e rendőri intézkedés T. községben előző este hasonló ügyben, és azt a tájékoztatást kapta, hogy az Örkényi Rendőrőrs járőrei intézkedtek.

2010. február 8-án reggel 7 óra 10 perc körüli időben, amikor munkába indult, az alezredes ismét találkozott a panasossal, aki közölte, hogy előző nap nem tették feljelentést, csak látteleket vetettek, de aznap bemegy Ö. városba, és valóban feljelentést tesz. A nap folyamán az alezredes felvette a kapcsolatot az Örkényi Rendőrőrs parancsnokával, hogy megtette-e a panaszos a feljelentését, de nemleges választ kapott. Elmondták neki, hogy a panaszos járt ugyan a rendőrőrsön, de csak az intézkedő rendőrök nevére volt kíváncsi, majd közölte, hogy a Katonai Ügyészségen tesz feljelentést. Az alezredes felhívta a parancsnok figyelmét, hogy

az esetet ki kell vizsgálni, és ha nem érkezik feljelentés, hivatalból kell eljárást indítani annak megállapítására, hogy történt-e a panaszos fia és társai sérelmére bűncselekmény.

Az alezredes beszámol továbbá az eset kapcsán a későbbiekben történt eseményekről, amelyek azonban a panaszos fent előadott sérelmeivel közvetlenül nem függenek össze, annak megítélését nem befolyásolják, ezért azok ismertetésétől a Testület ehelyütt eltekint.

III.

1) A Testület a panaszbeadvány, a képviselő által tett kiegészítések és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott iratok ismeretében elsőként abban foglalt állást, hogy vizsgálata a fent előadott eseménysorból mely történésekre terjedhet ki.

a) A működésére irányadó hatásköri szabályokat alapul véve a Testület megállapította, hogy a panaszos fiaival az erdőben történeteket – azt, hogy kik üldözték őket, valóban bántalmazták-e, kényszerítették-e bármire a négy fiatal – az alábbiak szerint nem vizsgálhatja.

A Testület eljárását a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”.

Az idézett jogszabályhely egyértelművé teszi, hogy a Testület érdemi kivizsgálást rendőri intézkedéssel összefüggésben indíthat. Noha a panaszos fia szerint az őket bántalmazók azt állították az események egy pontján, hogy „ők a rendőrök”, a Testület a rendőrségi iratok és a B. G. valamint K. J. feljelentései alapján (amelyekből az derül ki, hogy B. G.-ék egy erdész és két biztonsági őr társaságában indultak a panaszos fiának nyomába) megállapította, hogy a négy fiatalembert az erdőben nem rendőrök vonták intézkedés alá. Ezt utóbb a panaszos és a panaszos fia által tett feljelentés sem állította. A Testület ezért az erdőben történt események értékelését nem végezhette el.

b) Értékelte ugyanakkor a Testület a panaszos azon előadását, miszerint az éjszaka folyamán – fia védelmében – segítséget kért körzeti megbízottól, aki a panaszos telefonhívását követően érdemi intézkedést nem foganatosított.

Az eljárás során a Testület megállapította, hogy a panaszolt intézkedés – illetve az intézkedés elmulasztása – érintette a panaszosnak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 2. §-ában foglalt jogállamiság elvéből levezethető tisztességes eljáráshoz való jogát.

2) A rendőrség által megküldött iratokból kétséget kizáróan megállapíthatóvá vált, hogy a konkrét esetben a rendőr, akinek magatartásával a panaszos sérelmei összefüggésben állnak, K. r. alezredes, a Dabasi Rendőrkapitányság bűnügyi osztályvezetője. Az érintett rendőr kapcsán továbbá arra is szükséges felhívni a figyelmet, hogy a panaszolt események idején

nem volt szolgálatban, a panaszos telefonhívását megelőzően néhány perccel érkezett haza egy baráti összejövetről.

A panasz kivizsgálása keretében a Testületnek értelmeznie kellett a rendőr intézkedési kötelezettségére és a szolgálaton kívül intézkedő rendőrök eljárására vonatkozó szabályokat.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése alapján a „rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak”. A hivatkozott törvényhely szerint „ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van”.

Az Rtv. rendelkezéseit a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 62/2007. (XII. 23.) IRM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) az alábbiakkal egészíti ki. A 3. § (1) bekezdése értelmében bűncselekmény vagy szabálysértés észlelése, valamint a közbiztonságot, a közrendet, az államhatár rendjét, a polgárok személyét vagy javait sértő vagy fenyegető veszélyhelyzet esetén, illetőleg ha ilyen hoznak tudomására, a rendőrt intézkedési kötelezettség terheli. A 3. § (6) bekezdése szerint továbbá „a rendőr szolgálaton kívül akkor intézkedik, ha kiképzett, egészséges, nincs szeszes italtól befolyásolt, gyógyszer vagy kábító hatású más szer miatti bódult állapotban, és

- a) szolgálatban lévő rendőr nincs jelen, és az értesítésével járó késedelem, az intézkedés elmaradása a bűnüldözés érdekeire, az élet- és vagyonbiztonságra másként el nem hárítható hátrányt jelentene, vagy
- b) a szolgálatban lévő rendőrnek kell segítséget nyújtani”.

Jelen esetben a rendőri fellépés alapjául a panaszos telefonhívása szolgálhatott, amelyben fia védelme érdekében kérte a rendőri beavatkozást, ezért a Testületnek vizsgálnia kellett a telefonálás körülményeit.

A panaszos elmondása szerint a hívást február 7-én 0 óra 14 perckor kezdeményezte, azt megelőzően, hogy fia hajnali 1 óra körüli időpontban hazaért volna. A panaszos képviselője a Testület kérdéseire válaszolva hozzáfűzte továbbá, hogy a panaszos az intézkedést akkor kérte a rendőrtől, amikor fiától megtudta, hogy hol van, és az elkövetőkről is leírást tudott adni.

A panaszos unokaöccse a Testület munkatársa által feltett kérdésekre elmondta, hogy a panaszos a hívást az éjjeli órákban kezdeményezte, annak időpontját 10-11 óra körülre tette. Határozottan állította ugyanakkor többszöri kérdésre is, hogy a telefonálás időpontjában a panaszos fia már otthon volt – azt mondta, ez „100 %” –, és a beszélgetés végén a kérdésre visszatérve újra azt felelte, a fiúk a telefonálás időpontjában már otthon voltak.

Az alezredes a történetekkel kapcsolatosan jelentésében az alábbiakat adta elő. 2010. február 6-án 19 órától kezdődően baráti névnapi összejöveten tartózkodott feleségével. Onnan éjfél körül távoztak és mintegy 10 perc alatt értek haza. Nem sokkal ezt követően csörgött a mobiltelefonja, és egy idegen számot jelzett ki. Miután felvette egy férfihang bejelentkezés nélkül közölte, hogy ebből nagyon nagy baj lesz. A rendőr visszakérdezett, hogy miről van szó, és ki hívja, mire a hívó fél a panaszosként azonosította magát, és megismételte, hogy nagy baj lesz. A rendőr újra kérdezte, hogy mi a probléma, mire előadta, hogy a fiát az

erdőben elkapták és elverték, és azt feltételezi, hogy a rendőrnek is köze van a történetekhez. A rendőr kikérte magának a feltételezést, és közölte, hogy egy névnapjára összejövetelen volt, és nincs tudomása arról, hogy az este folyamán mi történt a panaszos fiaival. A panaszos közölte, hogy ezt nem hagyja annyiban, amire a rendőr azt válaszolta, hogy ne is hagyja, amennyiben sérelem érte a fiait, menjen a rendőrségre és tegyen feljelentést. A rendőr kérdést tett fel a panaszosnak arra vonatkozóan, hogy kik bántották a fiait, továbbá, hogy milyen sérüléseik keletkeztek. A rendőr szerint a panaszos – ugyancsak kérdésre – azt is elmondta, hogy unokaöccsével már hazavitték a fiukat. A rendőr a beszélgetés végén ismét közölte a panaszossal, hogy tegyen feljelentést, majd elköszöntek egymástól.

A Testület annak érdekében, hogy a panaszos állítását kétséget kizáróan bizonyítani vagy cáfolni tudja, azzal a kéréssel kereste meg a panaszost, hogy a sérelmezett események idejére, vagyis a 2010. február 6-án 19 órától február 7-én hajnali 2 óráig terjedő időszakra kérjen a mobilszolgáltatójától részletes híváslistát. A panaszos azonban a Testület kérésének nem volt hajlandó eleget tenni, így a Testület a rendelkezésre álló adatok alapján állapította meg a tényállást.

Megállapítható, hogy a r. alezredes előadása és a panaszos unokaöccsének nyilatkozata is egyértelműen ellentmond a panaszos állításának, mivel mindketten arról számolnak be, hogy a panaszos a r. alezredest a történetekről, tehát a fia sérelmére elkövetett cselekményről csak akkor értesítette telefonon, amikor a fiú már otthon tartózkodott. A Testület – a híváslista kikérésére vonatkozó felhívása visszautasítása miatt – a rendelkezésre álló adatok (különösen a panaszossal rokoni viszonyban álló, így a rendőrség iránt nagy valószínűséggel nem elfogult unokatestvér nyilatkozata) alapján ez utóbbi előadást fogadta el az események valós leírásaként. Ezen körülmény ismeretében kellett tehát a Testületnek állást foglalni abban a kérdésben, hogy a szolgálaton kívüli rendőri fellépés elsődleges kritériuma fennállt-e, vagyis a rendőri fellépés halaszthatatlan jellegét alátámasztották-e a panaszolt események.

Tekintettel pedig arra, hogy a panaszos fia a szolgálaton kívüli rendőr értesítésekor már otthon tartózkodott, nem volt életét és testi épségét veszélyeztető helyzetben, a Testület úgy ítélte meg, hogy a konkrét esetben nem valósult meg a halaszthatatlan rendőri beavatkozás Rtv. szerinti követelménye. Nem állt fent tehát olyan körülmény (pl. az intézkedés gyorsasága), amelynél fogva Kocsis István szolgálatba lépése és intézkedése hatékonyabb segítséget nyújthatott volna, mint ahogy a panaszos – az ügyeletei rendszeren keresztül – éppen szolgálatban lévő rendőrök, például az Örkényi Rendőrőrs egyébként járőröző munkatársai segítségét kérte volna.

Fentiek alapján a Testület úgy ítélte meg: az alezredes azzal, hogy nem helyezte magát szolgálatba, és a panaszos hívása nyomán nem sietett a helyszínre, ott nem fogantatosított rendőri intézkedést, nem valósította meg a panaszos tisztességes eljárásához való jogának megsértését.

3) A Testület eljárása során értékelte továbbá a telefonhívás idején a panaszosnak nyújtott rendőri felvilágosítást.

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése értelmében „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni”.

A panaszos elmondása szerint a telefonbeszélgetés során a rendőr azt tanácsolta neki, hogy a fiával történt események kapcsán tegyen feljelentést. Az alezredes – ezzel egyező tartalmú – nyilatkozata szerint a segítségért hozzá forduló panaszosnak azt a felvilágosítást adta, hogy „amennyiben sérelem érte a fiait, menjen a rendőrségre és tegyen feljelentést”, majd ezt rövid tájékoztatót követően megismételte. A panaszos unokaöccse arra is emlékezett, hogy a panaszosnak a rendőr azt tanácsolta, vetessenek fel látleletet.

A Testület megítélése szerint a rendőr a panaszos által előadott sérelmeknek megfelelő tartalmú felvilágosítást nyújtott, tájékoztatta a panaszost a szükséges teendőkről. Erre tekintettel a Testület megállapította, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát a tájékoztatási kötelezettség teljesítésével összefüggésben sem érte sérelem.

IV.

A Testület a panaszos sérelmeinek vizsgálata során arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát sem annak következtében, hogy az érintett alezredes a panaszos telefonhívása nyomán nem intézkedett, sem a kapott tájékoztatással összefüggésben nem érte sérelem.

A Testület a fentiek alapján – figyelemmel az Rtv. 93. § (2) bekezdésében foglaltakra – a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2010. december 01.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag